

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 130/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby Ilava, zastúpeného Advokátska kancelária Bauer s.r.o., Štúrova 19, Košice, proti postupu Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 4Nt 17/2022 a jeho uzneseníu z 15. marca 2024 a postupu Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 10Tos/12/2024 a jeho uzneseníu z 15. augusta 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 5. novembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na trestné stíhanie a pozbavenie osobnej slobody z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 9 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“), práva na preskúmanie dôkazov a rozsudku vyšším súdom podľa čl. 14 ods. 5 medzinárodného paktu a jeho práva na obnovu konania z dôvodu novoodhalených skutočností a podstatnej chyby predchádzajúceho konania podľa čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 7“) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4Nt 17/2022 a jeho uznesením z 15. marca 2024 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10Tos/12/2024 a jeho uznesením z 15. augusta 2024 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“). Zároveň sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4Nt 17/2022 (ďalej len „postup okresného súdu“) a postupom krajského súdu v konaní

vedenom pod sp. zn. 10Tos/12/2024 (ďalej len „postup krajského súdu“). Navrhuje zrušiť uznesenie okresného súdu a uznesenie krajského súdu a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Rovnako navrhuje priznať mu finančné zadosťučinenie 500 000 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 33T/99/2010 zo 16. februára 2013 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 6To/8/2014 z 2. apríla 2014 uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c) a ods. 4 písm. c) Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom období s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 22 rokov, so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

3. O sťažovateľovom dovolaní najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 4 Tdo 18/2016 z 3. apríla 2017 tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

4. Sťažovateľ podal 19. júla 2022 okresnému súdu návrh na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 33T/99/2010. O tomto návrhu bolo rozhodnuté uznesením okresného súdu podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku tak, že návrh na povolenie obnovy konania v trestnej veci okresného súdu sp. zn. 33T/99/2010 pre skutok právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c) a ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona zamietol z dôvodu, že nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku. O sťažovateľovej sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu krajský súd rozhodol napadnutým uznesením tým spôsobom, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, uzneseniu krajského súdu a postupu týchto súdov sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť, v ktorej prezentuje dve základné argumentačné línie. V rámci prvej z nich namieta arbitrárnosť, neodôvodnenosť a nezákonnosť napadnutých rozhodnutí. Tvrdí, že okresný súd zamietol jeho návrh na obnovu konania bez náležitého vecného prieskumu a krajský súd sa dostatočným spôsobom nevysporiadal s jeho sťažnostnými námietkami, k čomu v konkrétnosti uvádza:

a) hodnovernosť výpovede [REDAKOVANÉ], na ktorého výpovedi bol v rozhodujúcej miere založený odsudzujúci rozsudok okresného súdu, bola v návrhu na obnovu konania spochybnená na podklade skutočností, ktoré boli podľa sťažovateľa skôr neznáme a ktoré by mohli odôvodniť iné rozhodnutie o jeho vine. Sťažovateľ poukázal na obsah návrhu, z ktorého vyplýva, že [REDAKOVANÉ] boli poskytované nezákonné benefity, a to tak v prípravnom konaní, v konaní pred súdom, ako napokon aj v ústave na výkon trestu odňatia slobody, ktoré mu boli sľúbené výmenou za usvedčujúcu výpoveď proti nemu. Predmetné malo vplyv na odhodlanie zmeniť postoj

(popísal chronologický vývoj jeho postoja) a náhle a nepravdivo ho usvedčiť z drogovej trestnej činnosti;

b) všeobecným súdom bol spolu s návrhom na obnovu konania predložený listinný dôkaz (ktorý sťažovateľ označil ako nový dôkaz), tzv. rozhodnutie štátneho prokurátora v Istanbule č. 2016/32597 z 29. apríla 2016 o zastavení trestného stíhania s cieľom spochybnenia skutočností, o ktorých vypovedal [REDAKOVANÉ]. Z predmetného rozhodnutia má byť zrejmé, že neexistuje dôkaz o tom, že by návyková látka (heroín) bola dovezená skrytá v športovej obuvi z Turecka, čo nebolo potvrdené ani colnými orgánmi. Týmto mala byť zároveň spochybnená skutková veta odsudzujúceho rozsudku okresného súdu o balení drogy do športovej obuvi v Turecku, o zabezpečení jej dovozu z Turecka a jej distribúcie od roku 2007 do roku 2008, t. j. o sťažovateľovom zapojení a vedúcej úlohe na tomto obchode. V priebehu konania totiž prokuratúra predložila na preukázanie jeho zapojenia do predmetného trestného činu dokument označený ako «,Správa Národnej ústredne Interpol č. PPZ-2931/2010 HM zo dňa 20.11.2013“», ktorá mala nasvedčovať, že vo veci vývozu narkotík bol sťažovateľ dôvodne vyšetrovaný v Turecku;

c) v návrhu na povolenie obnovy konania sťažovateľ žiadal vykonať viaceré dôkazy (výsluchy osôb a listinné dôkazy). Okresný súd na verejnom zasadnutí niektoré z nich vykonal, ostatné arbitrárne odmietol (sťažovateľ v ústavnej sťažnosti cituje dotknutú časť z odôvodnenia uznesenia okresného súdu, pozn.). Hodnotenie spôsobilosti nových skutočností či dôkazov pri rozhodovaní o povolení obnovy konania sa má pohybovať v rovine pravdepodobnosti. Sťažovateľ namieta, že podmienkou pre povolenie obnovy trestného konania nie je absolútna istota, že sťažovateľom novo tvrdené skutočnosti alebo dôkazy nepochybne povedú k skutkovým zisteniam odlišným od pôvodného konania (poukazuje na závery rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/48/2016 z 9. mája 2017). Krajský súd podľa jeho názoru nepostupoval konformne, ak hodnotil vplyv ním označených dôkazov a skutočností na ustálený skutkový stav a nepristúpil k výsluchu ani jednej z navrhovaných osôb. Prekročil svoje právomoci, keď tieto vyhodnotil ako nespôsobilé spochybniť dôkazy, na základe ktorých bol sťažovateľ uznaný vinným v právoplatne skončenej trestnej veci. Sťažovateľ uvádza, že nedostal odpoveď na to, prečo by vykonanie navrhovaných dôkazov nemohlo viesť k zmene právoplatných rozhodnutí. Vyjadruje nesúhlas s tým, že neexistuje dôvod na výsluch [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], príslušníkov Policajného zboru či riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody;

d) v rozpore s právom na obnovu konania podľa čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7 je vyjadrenie krajského súdu, že jeho úlohou nie je polemizovať s názormi odvolacieho súdu a dovolacieho súdu vo veci samej. Sťažovateľ v návrhu uviedol také nové skutočnosti, nové dôkazné prostriedky a podstatné vady konania vzťahujúce sa na už predtým existujúce skutočnosti, ktoré sú spôsobilé objaviť sa v obnovenom konaní, a to až po použití takého nového dôkazného prostriedku, ktoré však boli *en bloc* všeobecnými súdmi odmietnuté.

6. V rámci druhej argumentačnej línie sťažovateľ tvrdí, že návrh na obnovu konania podal okresnému súdu 18. júla 2022, pričom konania na oboch stupňoch všeobecných súdov skončilo doručením mu uznesenia krajského súdu až 4. septembra 2024, t. j. súdom trvalo rozhodovanie takmer dvadsaťtri mesiacov, čo je v rozpore s jeho právom na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Predmet dotknutého konania pritom tvorí obvyklú súčasť rozhodovacej praxe súdov,

skutkovo či právne nešlo o zložitú vec a sťažovateľ svojím konaním k jeho neprimeranej dĺžke nijako neprispel.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny), práva na trestné stíhanie a pozbavenie osobnej slobody z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 17 ods. 2 ústavy, čl. 5 ods. 1 dohovoru a čl. 9 ods. 1 medzinárodného paktu), práva na preskúmanie dôkazov a rozsudku vyšším súdom (čl. 14 ods. 5 medzinárodného paktu) a práva na obnovu konania (čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7) uznesením okresného súdu, uznesením krajského súdu a postupmi týchto súdov predchádzajúcimi ich vydaním, ako aj porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (čl. 48 ods. 2 ústavy) namietaným postupom okresného súdu a postupom krajského súdu v súvislosti s rozhodovaním o návrhu sťažovateľa na obnovu konania v trestnej veci sp. zn. 33T/99/2010.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým postupom a uznesením okresného súdu:

8. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

9. Sťažovateľ mal možnosť podať proti namietanému postupu a uzneseniu okresného súdu sťažnosť krajskému súdu. Takúto sťažnosť aj podal a bolo o nej rozhodnuté uznesením krajského súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým postupom a uznesením krajského súdu:

10. Sťažovateľ namieta neústavnosť uznesenia krajského súdu predovšetkým z dôvodu nevysporiadania sa s jeho sťažnostnými námietkami týkajúcimi sa hodnovernosti výpovede [REDAKOVANÉ] a nevykonania navrhovaných dôkazov, ktoré by mohli viesť k zmene právoplatných rozhodnutí. Namieta vyjadrenie krajského súdu o tom, že jeho úlohou nie je polemizovať s názormi odvolacieho a dovolacieho súdu vo veci samej. Tvrdí, že podstatné vady konania vzťahujúce sa na už predtým existujúce skutočnosti boli spôsobilé objaviť sa v obnovenom konaní po vykonaní nového dôkazného prostriedku, ktorých vykonanie bolo *en bloc* všeobecnými súdmi odmietnuté.

III.2.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7:

11. Ústavný súd sa v medziach svojich právomocí zaoberal obsahom uznesenia krajského súdu, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi sťažovateľom namietaného porušenia práv, a teda posudzoval kvalitu odôvodnenia tohto rozhodnutia (v rozsahu zodpovedajúcom uplatneným sťažnostným námietkam), a súčasne jeho ústavnú akceptovateľnosť.

12. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (m. m. IV. ÚS 43/04). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

13. Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné najskôr poukázať na zákonné ustanovenie Trestného poriadku regulujúce jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov, t. j. obnovu konania.

14. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

15. Vo všeobecnom ponímaní inštitút obnovy konania predstavuje zásah do právnej istoty nastolenej právoplatným rozhodnutím vo veci, keďže umožňuje príslušnému orgánu verejnej moci znovu konať a rozhodovať vo veciach, ktoré už boli právoplatne rozsúdené (m. m. II. ÚS 161/2012, IV. ÚS 578/2020).

16. Účelom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe a nemohli sa ani brať do úvahy. Ani všeobecné súdy, o to menej ústavný súd, však nemôžu v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy podľa Trestného poriadku preskúmavať napadnuté meritórne rozhodnutie (jeho vecnú správnosť) ani posudzovať otázku viny či trestu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje len na kontrolu, či všeobecné súdy postupovali ústavne konformným spôsobom, keď rozhodli o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania, resp. keď zamietli sťažnosť proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na obnovu konania. Teda, či sa návrhom na povolenie obnovy riadne zaoberali, či prijaté rozhodnutie adekvátne odôvodnili a či ich právne závery nie sú excesom alebo svojoľné, pričom pri zamietnutí návrhu je rozhodujúce, či dostatočne odôvodnili, prečo predstretie nové skutočnosti nepovažovali za také, ktoré by opodstatňovali povolenie obnovy konania (m. m. III. ÚS 53/2021). V rámci ústavného súdu zverených právomocí teda nie je jeho úlohou odpovedať

na otázku, či obnova konania vo veci sťažovateľa mala alebo nemala byť povolená; jeho úloha spočívala v posúdení skutočnosti, či sa záver konajúcich súdov o zamietnutí návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania opieral o náležite prezentované dôvody ideovo zodpovedajúce zmyslu a podstate použitej právnej úpravy (m. m. I. ÚS 302/2019).

17. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou činnosťou poukazuje aj na to, že imanentnou súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie obsiahnutého v čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka (strany) konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom (stranou) konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj druhostupňového), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 209/04, I. ÚS 34/2021).

18. S cieľom posúdenia sťažovateľových námietok sa ústavný súd oboznámil so znením napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (m. m. IV. ÚS 160/2011). Okresný súd a v nadväznosti naň ani krajský súd nezistili existenciu žiadnych skutočností alebo dôkazov, skôr neznámych, ktoré by mohli samej osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť postup podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, teda povolenie obnovy konania.

19. Vo vzťahu k sťažovateľom uvádzaným novým skutočnostiam, ktoré by mohli ovplyvniť hodnovernosť vo veci rozhodného svedka [REDAKOVANÉ] (jemu údajne poskytnuté nezákonné benefity a dôkaz v podobe tzv. Rozhodnutia štátneho prokurátora v Istanbuli č. 2016/32597 z 29. apríla 2016 o zastavení trestného stíhania), ústavný súd zistil, že sťažovateľ predmetnú argumentáciu uplatnil v návrhu na obnovu konania, ako aj v sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu a dostal na ňu explicitnú odpoveď zo strany všeobecných súdov.

19.1. Pokiaľ ide o odpoveď okresného súdu, ten v prvom rade konštatoval, že námietky týkajúce sa benefitov poskytnutých [REDAKOVANÉ] sťažovateľ uplatnil už v priebehu konania vo veci samej. Bol toho názoru, že všeobecné súdy v rozsahu svojej právomoci vyhodnocovali, prečo je potrebné výpoveď [REDAKOVANÉ] považovať za dôveryhodnú. Okresný súd ďalej neprijal sťažovateľove argumenty o nezákonných benefitoch poskytnutých [REDAKOVANÉ] v priebehu konania vo veci samej (nepovažoval to za novú skutočnosť). Vo vzťahu k výške mu uloženého trestu uviedol, že tento bol výsledkom rozhodovacieho procesu všeobecných súdov, pričom nejde o novú, skôr neznámu skutočnosť, a výška trestu nie je ani predmetom rozhodovania o obnove konania. K sťažovateľom namietaným odmenám poskytnutým [REDAKOVANÉ] v priebehu výkonu trestu odňatia slobody, resp. jeho následné podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, okresný súd zastal názor, že sťažovateľ nepredložil žiaden dôkaz o tom, že sa tak malo diať v dôsledku nepravdivej výpovede svedka v neprospech sťažovateľa, resp. že by k nej mal byť donútený vyšetrovateľmi výmenou za viacero benefitov (nebol vykonaný žiaden dôkaz, ktorý by svedčil o nezákonnom postupe vyšetrovateľov, napr. disciplinárne rozhodnutie o postihu za prinútenie [REDAKOVANÉ] vypovedať nepravdu v neprospech sťažovateľa alebo dokonca ich odsúdenie). Odmietol pritom „teóriu o spiknutí“ sa sudcov

všeobecných súdov a riaditeľa príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Nepovažoval za preukázaný ani žiadny justičný omyl vo veci.

19.2. S predmetnými závermi sa stotožnil aj krajský súd, keď tvrdenia o [REDAKOVANÉ] poskytnutým odmenám vo výkone trestu odňatia slobody či jeho následné podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nepovažoval za nové skutočnosti alebo dôkazy spôsobilé samostatne či s inými odôvodniť iné rozhodnutie o vine z dôvodu, že neboli vydané orgánmi činnými v trestnom konaní a ani súdom v pôvodnom konaní a nemajú ani žiaden súvis s jeho svedeckou výpoveďou. Zároveň akcentoval, že nastali až niekoľko rokov po skončení pôvodného konania a po svedeckej výpovedi [REDAKOVANÉ].

19.3. Rovnako ani listinu č. 2016/32597 z 29. apríla 2016 okresný súd nevyhodnotil ako dôkaz, ktorý by mohol zvrátiť rozhodnutie o sťažovateľovej vine z dôvodu, že obsahuje len informáciu, že nebol zistený sťažovateľov vstup na a výstup z územia Turecka a nevyplýva z neho, aké dôkazy boli vykonané tam príslušnými orgánmi v rozsahu, ktorý by prípadne vyvrátil dôkazy, na podklade ktorých bol sťažovateľ odsúdený. Uzatvoril, že nepreukazuje žiadne skutočnosti, ktoré by pôvodné rozhodnutie o vine zvrátili.

19.4. Krajský súd doplnil, že drogová trestná činnosť, najmä páchaná organizovanou skupinou, je nepochybne vysoko latentnou trestnou činnosťou, na podklade čoho nie je prekvapujúce, že turecké orgány dôkazy potrebné na stíhanie sťažovateľa v Turecku na území Turecka nezistili. Krajský súd poukázal na to, že takéto dôkazy boli zistené na území Slovenskej republiky a boli podkladom na odsúdenie sťažovateľa. Dovoz heroínu z Turecka v športovej obuvi (v papučiach) bol okrem výpovedí [REDAKOVANÉ] (a spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ]) preukázaný aj svedeckými výpoveďami [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ako aj obhliadkou ohniska, na ktorom boli papuče spaľované a posudkom Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru potvrdzujúceho, že vo zvyškoch popola bol materiál, z ktorého boli zhotovené papuče, v ktorých bol heroín prevážaný.

20. Ústavný súd posudzoval ústavnú udržateľnosť predmetného odôvodnenia uznesenia krajského súdu v spojení s odôvodnením uznesenia okresného súdu, ktorých odpovede na sťažovateľom namietané skutočnosti boli v predmetnej časti vyčerpávajúce. Pre rozhodovanie o povolení obnovy konania sú významné také skutočnosti alebo dôkazné prostriedky, ktorými sú spochybňované usvedčujúce dôkazy vykonané v pôvodnom konaní. Hodnotenie predložených dôkazov nesmie presahovať rámec zistenia, či je pravdepodobné, že tvrdená skutočnosť či nový dôkaz sám, alebo v spojení s už vykonaným dokazovaním by mohol privodiť zmenu rozhodnutia. Výsledkom hodnotenia nemôže a nesmie byť nové, zmenené skutkové zistenie. Skrz uvedené hodnotenie je potrebné dosiahnuť určitý stupeň pravdepodobnosti, že zmena rozhodnutia je možná. Ide teda o posúdenie otázky, či nové skutočnosti alebo dôkazy sú spôsobilé samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi známymi súdu či iným orgánom činným v trestnom konaní už skôr odôvodniť iné, pre sťažovateľa priaznivejšie rozhodnutie. Toto skúmanie spočíva v porovnaní dôkazov dosiaľ vykonaných a doterajších skutkových zistení s dôkazným významom nových skutočností, resp. nových dôkazov. Pokiaľ by bolo možné dospieť k vysokému stupňu pravdepodobnosti, resp. plne odôvodnenému predpokladu (nie je nevyhnutná absolútna istota v tomto smere) o tom, že by na základe nových skutočností a dôkazov mohlo dôjsť k zmene pôvodného rozhodnutia, je namieste rozhodnúť o povolení obnovy konania (pozri napr. nálezy

Ústavného súdu Českej republiky pri obdobnej právnej úprave sp. zn. I. ÚS 2517/08 z 24. februára 2009, sp. zn. II. ÚS 2445/08 z 30. júla 2009 alebo sp. zn. III. ÚS 1414/16 z 26. júla 2016, m. m. I. ÚS 548/2022).

21. Závery všeobecných súdov (pozri bod 19.1. až 19.4) ústavný súd nepovažuje za nedôvodné či svojvoľné a ani za nezákonné. Všeobecné súdy konajúce a rozhodujúce o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy trestného konania dospeli k názoru, že vo veci neboli predložené „nové“ dôkazy alebo skutočnosti, ktoré viedli k takému stupňu pravdepodobnosti o tom, že by na ich základe mohlo dôjsť k zmene pôvodného rozhodnutia. Rozhodne za také skutočnosti nepovažovali tie, ktorými sťažovateľ argumentoval v súvislosti s odmenami poskytnutými (po právoplatnom rozhodnutí vo veci samej) [REDAKOVANÉ] pri výkone trestu odňatia slobody či podmieneným prepustením z výkonu trestu odňatia slobody. Považovali ich za také, ktoré boli zákonnou možnosťou a nastali až niekoľko rokov po sťažovateľovom odsúdení.

22. Všeobecné súdy neopomenuli ani posúdenie tzv. nového dôkazu spočívajúceho v listine č. 2016/32597 z 29. apríla 2016. Rozobrali jeho obsah, pričom v ňom nevzhladli dôvod (ani v rovine pravdepodobnosti) na zmenu rozhodnutia vo veci samej. V tejto súvislosti poukázali aj na iné dôkazy, ktoré vo veci samej preukázali spáchanie skutku sťažovateľom tak, ako bolo popísané v jeho skutkovej vete, t. j. došlo k porovnaniu dôkazov dosiaľ vykonaných a doterajších skutkových zistení s dôkazným významom nových skutočností, resp. nových dôkazov. Ústavný súd ani v tomto odôvodnení neidentifikoval exces alebo svojvoľnosť.

23. Ústavný súd uzatvára, že všeobecné súdy sa zaoberali namietanou hodnovernosťou [REDAKOVANÉ] či posúdením „nového“ dôkazu, ktorý mal spochybniť znenie skutkovej vety. Nemožno súdom vyčítať tvrdenie o nemožnosti polemiky s rozhodnutiami všeobecných súdov v tomto type konania (o obnove pôvodného konania), ak poukázali na to, že niektoré argumenty (týkajúce sa benefitov, resp. hodnovernosti [REDAKOVANÉ]) sťažovateľ uplatnil už v priebehu konania vo veci samej. Ústavný súd považoval za preukázané, že takéto tvrdenie zodpovedá obsahu rozhodnutí všeobecných súdov vo veci samej (pr. s. 8 uznesenia krajského súdu sp. zn. 6To/8/2014-2466 z 2. apríla 2014 a s. 16 až 18 uznesenia najvyššieho súdu č. k. 4Tdo/18/2016-2627 z 3. apríla 2017) a nezakladá pochybnosť o ústavnej udržateľnosti záverov všeobecných súdov aktuálne rozhodujúcich o obnove konania. Je potrebné akcentovať aj časť odôvodnenia uznesenia krajského súdu, podľa ktorej to nebola len svedecká výpoveď [REDAKOVANÉ], ktorá sťažovateľa usvedčila zo spáchania trestnej činnosti. Jeho výpoveď bola preverená aj ďalšími dôkazmi, ktoré potvrdzovali pravdivosť jeho tvrdení. Krajský súd poukázal na to, že v rámci hodnotenia pravdivosti výpovedí [REDAKOVANÉ] súdy v pôvodnom konaní hodnotili aj skutočnosť, že (a) spočiatku nechcel uviesť ďalšie osoby podieľajúce sa na predmetnej drogovej trestnej činnosti, ako aj (b) možné ovplyvnenie jeho výpovedí snahou o dosiahnutie miernejšieho trestu. Zároveň, že (c) rovnako vypovedal nielen v procesnom postavení obžalovaného, ale následne aj ako svedok po jeho odsúdení na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 15 rokov, a to napriek tomu, že s (d) výškou trestu spokojný nebol a proti odsudzujúcemu rozsudku podal neúspešne dovolanie (s. 12 uznesenia krajského súdu, pozn.).

24. Sťažovateľ ďalej namieta, že vo veci obnovy konania žiadal vykonať viaceré dôkazy (výsluchy osôb a listinné dôkazy), avšak okresný súd na verejnom zasadnutí niektoré z nich vykonal, ostatné arbitrárne odmietol a krajský súd sa s takým postupom stotožnil. Hodnotenie spôsobilosti nových

skutočností či dôkazov pri rozhodovaní o povolení obnovy konania sa má pritom podľa neho pohybovať v rovine pravdepodobnosti, nie absolútnej istoty, že nepochybne povedú k skutkovým zisteniam odlišným od pôvodného konania (§ 394 ods. 1 Trestného poriadku). Nepristúpením k výsluchu ani jednej z navrhovaných osôb a vyhodnotením ich ako nespôsobilých spochybníť dôkazy, na základe ktorých bol sťažovateľ uznaný vinným v právoplatne skončenej veci, krajský súd prekročil rozsah svojej právomocí v konaní o obnove konania. Rozhodnutia súdov sú podľa sťažovateľa arbitrárne a neobsahujú odpoveď, prečo by nemohli viesť k zmene právoplatného rozhodnutia.

25. Ústavný súd k popísaným námietkam týkajúcim sa vykonania, resp. nevykonania sťažovateľom navrhovaných dôkazov akcentuje, že súd konajúci o povolení obnovy konania nie je povinný ani v prvej fáze konania o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku vykonať automaticky/mechanicky všetky v návrhu na obnovu konania prezentované dôkazy, ani keby spĺňali atribút „novosti“. Pre (už aj) zvažovanie obnovy konania musí byť totiž naplnená aj druhá premisa vyjadrená v § 394 ods. 1 Trestného poriadku, a to možnosť (v neoddeliteľnom kontexte už vykonaného dokazovania) vyvolať rozhodnutie vo veci samej vo svojej podstate odlišné oproti tomu pôvodnému. Aj v konaní o povolení obnovy konania je preto *a minori ad maius* aplikovateľný § 272 ods. 3 (najmä prvá veta) Trestného poriadku, podľa ktorého súd odmietne vykonať dôkaz, ktorý sa týka okolností nepodstatnej pre rozhodnutie alebo okolností, ktorú možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi (ak to platí v pôvodnom konaní, v konaní o obnove už právoplatne skončeného konania to musí platiť o to viac). Potenciál (aj keď nie vyhodnotená istota) zmeny rozhodnutia teda musí byť, ako už bolo uvedené, reálny, nielen hypotetický. Samozrejme, záver (aj negatívny) v dotknutom smere musí byť aj náležite odôvodnený (porov. IV. ÚS 245/2023, č. 85/2023 ZNaU).

26. V nadväznosti na popísané skutočnosti je možné vo všeobecnosti súhlasiť s argumentáciou sťažovateľa o tom, že pre vykonanie toho-ktorého dôkazu nemusí byť jeho spôsobilosť zmeniť rozhodnutie vo veci samej zistená s absolútnou istotou. „Postačí“ potenciál jeho zmeny, resp. určitý stupeň pravdepodobnosti, že zmena rozhodnutia je možná (pozri aj bod 20 tohto uznesenia, pozn.). Na druhej strane to neznamená, že všeobecný súd sa musí stotožniť s názorom sťažovateľa o tom, že k zmene rozhodnutia by na podklade ním navrhovaného dôkazu jednoznačne došlo.

27. Ústavný súd sa najskôr zaoberal tým, ako sa s predmetným okruhom sťažovateľových námietok vysporiadali všeobecné súdy. Okresný súd odmietol návrh obhajcu odsúdeného podaný v návrhu na povolenie obnovy konania na výsluch svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], keďže z dôvodov, pre ktoré mali byť vypočutí, okresnému súdu vyplynulo, že tieto osoby by sa ako vyšetrovatelia alebo ako riaditeľ ústavu na výkon trestu odňatia slobody mali vyjadrovať k zákonnosti svojho postupu pri vyšetrovaní, čo je v rozpore so zásadou zákazu sebaobviňovania, ako aj s tým, že týmto ich výsluchom by súd bez akýchkoľvek dôkazov predpokladal ich nezákonnú činnosť. Obdobný záver súd vykonal, čo sa týka navrhnutého výsluchu [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí sa podľa návrhu obhajcu mali vyjadrovať ku konaniu vyšetrovateľov, ktoré by len na základe dôvodov ich výsluchu malo zakladať trestnú činnosť (vyhrážanie a vydieranie). Súd tiež odmietol vykonať dokazovanie oboznámením vyšetrovacieho spisu ČVS: PPZ-253/NKA-PZ-VY-2013, ktorý nemal žiaden súvis s prejednávanou vecou.

28. Krajský súd sa následne stotožnil s predmetným odôvodnením okresného súdu a na podklade sťažovateľových sťažnostných námietok dodal, že [REDAKOVANÉ] už bola vypočutá v pôvodnom konaní, pričom v rámci rozhodovania o obnove trestného konania nevznikol dôvod na jej opätovný výsluch a [REDAKOVANÉ] nemá so súdeným trestným činom žiaden súvis. Výsluch ostatných navrhovaných svedkov krajskému súdu vyznel ako snaha o „šikanu“ za to, že sa podieľali na vyšetrovaní sťažovateľovej trestnej činnosti, resp. že riaditeľ ústavu na výkon trestu odňatia slobody udelil [REDAKOVANÉ] mimoriadne voľno na opustenie ústavu. Poukázal na to, že výsledky vyšetrovania orgánov činných v trestnom konaní sú súčasťou vyšetrovacieho spisu a správnosť ich postupu v prípravnom konaní bola preverená už v pôvodnom konaní dokazovaním vykonaným v konaní pre súdom. Nebolo pritom zistené ich protiprávne konanie, a to ani následne disciplinárne či trestnoprávne.

29. Ústavný súd na podklade popísaného odôvodnenia všeobecných súdov a v rozsahu sťažovateľom prezentovaných námietok nenachádza v odôvodnení všeobecných súdov ústavnoprávnu neakceptovateľnosť. Odmietnutie vykonať niektoré dôkazy bolo stručné, no dostatočne presvedčivé. Je potrebné zdôrazniť, že sťažovateľ vo vzťahu k nevykonaniu dôkazov v ústavnej sťažnosti nepoukazuje na ten-ktorý konkrétny nevykonaný dôkaz a fakt, akým spôsobom by mohol ovplyvniť rozhodnutie vo veci samej, ale využíva skôr všeobecnú argumentáciu (označenie všetkých navrhovaných dôkazov *en bloc*) alebo taký koncept námietok, v zmysle ktorého sa nevykonaním dôkazov nezistili skutočnosti, ktoré prípadne mohli mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

30. Možno sumarizovať, že aj v otázke návrhov na vykonanie jednotlivých dôkazov všeobecné súdy poskytli sťažovateľovi adekvátnu odpoveď, a to tak vo všeobecnosti (neboli zistené žiadne také skutočnosti a dôkazy, ktoré by boli spôsobilé na postup uvedený v § 394 ods. 1 Trestného poriadku, teda na povolenie obnovy konania), ale aj v konkrétnosti (bod 27 a 28 tohto uznesenia, pozn.). Nemožno prisvedčiť sťažovateľovmu tvrdeniu o absencii vecného prieskumu jeho sťažnostných námietok (či návrhu na obnovu konania) a presvedčeniu o arbitrárnom posúdení veci, resp. takom, ktoré nezodpovedá zákonným ustanoveniam vzťahujúcim sa k otázke obnovy konania. Ústavný súd už viackrát vo svojich rozhodnutiach uviedol (m. m. I. ÚS 478/2013, IV. ÚS 10/2014), že z práva na spravodlivý súdny proces (súdnu ochranu) nevyplýva pre sťažovateľa právo, aby súdy akceptovali všetky jeho návrhy na vykonanie dokazovania, ale aby mal možnosť tieto návrhy predniesť. Rovnako Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre zakotvuje, že súd nie je povinný za každých okolností vykonať všetky dôkazy, ktoré strana navrhne. Preto nie je automaticky bez ďalšieho porušením základných práv, ak všeobecný súd nevykoná navrhovaný dôkaz, ale v záujme zachovania základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie je žiaduce, aby všeobecný súd nevykonanie navrhovaného dôkazu primerane odôvodnil (m. m. III. ÚS 219/2015). Súdy vysvetlili dôvody, pre ktoré nedošlo k vykonaniu navrhovaných dôkazov a ich závery ústavný súd nevyhodnotil ako arbitrárne. Ak ich rozhodnutia neobsahujú na každý jeden sťažovateľov dotaz explicitnú odpoveď, z celého ich kontextu a čítaním textu s porozumením ústavný súd odpovede na nastolené argumenty našiel.

31. Ústavný súd v neposlednom rade k namietanému porušeniu čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7 konštatuje, že tento článok upravuje všeobecnú technickú výnimku so zásady nebyť opakovane súdený v prípade obnovy konania podľa právnych predpisov príslušného štátu.

Nemá teda nič spoločné s posudzovaním konkrétnych zákonných podmienok relevantných pre povolenie obnovy konania (m. m. IV. ÚS 564/2021). Nové alebo novoodhalené skutočnosti alebo podstatnú chybu v predchádzajúcom konaní, ktoré mohli ovplyvniť rozhodnutie vo veci, pritom všeobecné sudy riadne posudzovali.

32. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 144/2016, II. ÚS 59/2019).

33. Ústavný súd rezumuje, že v konaní o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy trestného konania krajský súd (v spojení s okresným súdom) nezistil žiadne také skutočnosti a dôkazy, ktoré by boli spôsobilé na postup uvedený v § 394 ods. 1 Trestného poriadku, teda na povolenie obnovy konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil ústavne akceptovateľným spôsobom. Ústavný súd nenašiel takú príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením práv sťažovateľa (ani zjavný omyl či exces, prípadne iné evidentné popretie samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd), na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení, v nadväznosti na čo ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2.2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, čl. 5 ods. 1 dohovoru a čl. 9 ods. 1 medzinárodného paktu:

34. K záveru o zjavnej neopodstatnenosti podanej ústavnej sťažnosti ústavný súd dospel aj pri posúdení sťažovateľom označeného základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, čl. 5 ods. 1 dohovoru (m. m. II. ÚS 126/2024) a čl. 9 ods. 1 medzinárodného paktu. Tieto ustanovenia nemajú žiadnu bezprostrednú príčinnú súvislosť s posúdením splnenia podmienok obnovy konania.

III.2.3. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 14 ods. 5 medzinárodného paktu:

35. Podľa čl. 14 ods. 5 paktu každý, komu sa dokázalo, že sa dopustil trestného činu, má právo, aby dôkazy a rozsudok preskúmal vyšší súd. Čl. 14 ods. 5 medzinárodného paktu zaručuje právo na podanie odvolania, resp. riadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného zo spáchania trestného činu a (alebo) bol mu uložený trest. Vzhľadom na tieto skutočnosti neexistuje žiadna príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a porušením práva sťažovateľa na podanie riadneho opravného prostriedku v trestnej veci (m. m. I. ÚS 383/2019).

III.2.4. K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy:

36. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v súvislosti s dĺžkou rozhodovania všeobecných súdov o jeho návrhu na obnovu konania a následne aj o jeho sťažnosti podanej proti zamietnutiu tohto návrhu.

37. Podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku ak je dôvodný predpoklad, že došlo k priet'ahom v príprave prejednávania veci súdom, v určení termínu konania a rozhodnutia alebo k priet'ahom vo vyhotovovaní súdneho rozhodnutia, ktorákoli'vek zo strán môže podať prostredníctvom tohto súdu sťažnosť pre nečinnosť na nadriadený súd, aby určil primeranú lehotu na uskutočnenie namietaného úkonu; ak sa nepostupuje podľa odseku 4, súd musí bez meškania túto sťažnosť pre nečinnosť zaslať spolu so spisom a svojím stanoviskom a so stanoviskom predsedu súdu nadriadenému súdu. Ústavný súd už opakovane judikoval, že sťažnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku možno považovať v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde za účinný právny prostriedok, ktorý zákon sťažovateľom na ochranu ich základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorého použitie sú sťažovatelia oprávnení podľa osobitného predpisu – Trestného poriadku (II. ÚS 31/09, IV. ÚS 296/2010, IV. ÚS 113/2012, II. ÚS 531/2017, III. ÚS 263/2021, I. ÚS 593/2022). Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti konštatuje, že sťažovateľ v rámci nej netvrdil, o to menej preukázal vyčerpanie tohto právneho prostriedku na ochranu svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v priebehu trvania konania o obnove trestného konania.

38. Zároveň je potrebné uviesť, že v okolnostiach prerokúvanej veci je predmetné konanie už právoplatne skončené. Ústavný súd vo svojej judikatúre pravidelne zdôrazňuje, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. K tomu dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím, prípadne k nemu môže dôjsť aj iným zákonom predvídaným spôsobom nastoľujúcim právnú istotu (m. m. IV. ÚS 469/2020). Jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že ústavná sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú. Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozsudok vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05). Z argumentácie prezentovanej v ústavnej sťažnosti je zřejmé, že v aktuálnom štádiu nejde o aktuálny a trvajúci zásah do práv sťažovateľa.

39. Možno zhrnúť, že sťažovateľ mal v procese prebiehajúceho konania o návrhu na obnovu jeho trestnej veci k dispozícii účinný prostriedok nápravy (§ 55 ods. 3 Trestného poriadku), ktorý nevyužil (jeho využitie netvrdil). Následne dĺžku prebiehajúceho konania pred okresným súdom namietal v sťažnostnom konaní (pozri záver v bode III.1. tohto uznesenia, pozn.), avšak spôsob vysporiadania sa s predmetnou otázkou krajským súdom už neatakoval v konaní pred ústavným

súdom. Aktuálne sa po právoplatnosti rozhodnutí vo veci obnovy konania snaží ústavnou sťažnosťou dosiahnuť vyslovenie porušenia jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

40. Z uvedeného je zrejmé, že v čase, keď sa sťažovateľ obrátil na ústavný súd so svojou ústavnou sťažnosťou odovzdanou na poštovú prepravu 4. novembra 2024 a doručenou ústavnému súdu 5. novembra 2024, už bolo napadnuté konanie, v ktorom sa domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, právoplatne skončené, a teda k porušovaniu označeného práva už nemohlo dochádzať a jeho právna neistota tak už nemohla trvať. Vzhľadom na právoplatné skončenie napadnutého konania by konanie pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 590/2023). Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol pri predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

41. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. februára 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu